

МЕЧТАТЕЛЯ СТРАННИК

ЛЕЙНИ ТЕЙЛЪР

Превод от английски език Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени.
Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Strange the Dreamer*
Copyright © 2017 by Laini Taylor
This edition published by arrangement
with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-2103-1

На Александра – единствена в целия свят

ПРОЛОГ

Във втората събота на дванадесетолунието в град Плач от небето падна момиче.

То беше със синя кожа и червена кръв.

Стовари се върху желязна порта, която при удара се огъна, а момичето увисна отгоре ѝ, извито в немислима поза, грациозно като храмова танцьорка, прималяла върху ръката на своя любим. Гладко острие я прониза. Върхът му цръкна от гърдите ѝ, заблестя като брошка. Тя потрепери за миг, духът ѝ напусна тялото и от дългите ѝ коси като огнена жарава се посипаха джинджифилови цветчета.

Отпосле хората разказваха, че това не били цъфнали цветове, а сърца на колибри.

Разказваха, че не била проляла кръвта си, а я *изплакала*. Държала се разгулно и облизала зъбите си пред тях, както била с главата надолу, и докато умираше, избълвала змей, който, щом се ударил в земята, се превърнал в дим. Разказваха, че долетели рояк обезумели нощни пеперудки и се помъчили да я отнесат.

Това беше вярно. Само това.

Създанията обаче нямаха никакъв шанс за успех. Те не бяха по-големи от зейналите устици на уплашени деца и всичките заедно едва успяха да повдигнат потъмняващи-

те снопове на косата ѝ, преди крилата им да провиснат, просмукани от кръв. А когато по улицата се надигна облак прах, мощният му тласък ги отвя заедно с цветовете. Земята се разпресе. Небето се завъртя около оста си. Ослепително сияние прониза талазите дим и жителите на Плач трябваше да присвият очи. Хвъркна пръст, блесна светлина, разнесе се острата миризма на селитра. Последва експлозия. Всички като нищо можеше да погинат, но умря само момичето, като изтръскано от някакъв джоб в небето.

Нозете ѝ бяха боси, устата ѝ имаше цвят на трънко-сливка. Джобовете ѝ бяха пълни със сливи. Беше млада, пре-красна, учудена, мъртва.

А също и синя.

Синя като опал, бледосиня. Синя като метличина, като крилца на водно конче, като пролетно – не лятно – небе.

Някой кресна. Викът повлече и други след себе си. Хората крещяха не заради смъртта на момичето, а заради синята му кожа – в град Плач това беше факт с особена значимост. Даже когато небето спря да се върти, земята се успокои и последните облаци дим се разнесоха от мястото на експлозията, виковете продължиха, подхранвайки се един друг – вирус по въздуха.

Скръбният призрак на синьото момиче се изправи върху острия връх на щръкналото острие – едва на сантиметър от собствената ѝ застинала гръд. Тя извика слисано, отпусна невидимата си глава назад и печално се вгледа нагоре.

Письците не секваха.

В другия край на града, кацнала върху излят монолитен блок от метал с гладка като стъкло повърхност, една статуя се раздвижи, като че разбудена от грохота, и бавно повдигна огромната си рогата глава.

ПЪРВА ЧАСТ

шреста – съществително име

Когато мечтата се сбъдва, но не за мечтателя

Остар.; от Шрес, незаконороденият бог орисник,
за когото се вярва, че наказвал молещите се
заради незадоволителни дарове,
като сбъдвал най-съкровениите им желания,
но в живота на друг човек

ЗАГАДКИТЕ НА ПЛАЧ

Имената се губят или потъват в забрава. Едва ли имаше човек, който да знае това по-добре от Ласло Странник. От първом той бил кръстен с друго име, но то се изгубило като песен, която няма кой да пее. Навярно името принадлежало на някой древен род, изтъркано от ползването през потомствата. Навярно му било дадено от любящ човек. Харесваше му да си мисли така, но нямаше как да знае. Всичко, което имаше, беше *Ласло* и *Странник*: *Странник* беше фамилията, която даваха на всички подхвърлени деца в кралство Зосма, а *Ласло* – по името на немия чичо на един от монасите.

– Отрязаха му езика на една затворническа галера – разправи му брат Аргос, когато Ласло поотрасна достатъчно, че да разбира. – Чичо ми беше странно мълчалив човек, а ти беше несвойствено тих като пеленаче и така ми хрумна: *Ласло*. Онази година имах да кръстя толкова много кърмачета, че карах с каквото ми щукне. – После, като помисли, добави: – Изобщо не вярвах, че ще останеш жив.

В онази година Зосма била сломена и от раните ѝ в безсмислена война изтекла кръвта на хиляди мъже. Войната, естествено, не се заситила с войниците. Нивята се пре-

върнали в пепелища, селата били разграбени. Шайки от останали без покрив селянци бродели из опустошената земя и се биели с гарваните за остатъците от зърното. Толкова много люде измрели, че гвуколките, с които по-рано прекарвали краците до бесилките, сега извозвали сирачетата до манастирите и женските метоси. Монасите разправяха, че осиротелите деца пристигали като натоварени агнета и не знаели нищо за потеклото си. Малцина били поотраснали дотолкова, че поне да си знаят имената, но Ласло бил кърмаче, при това болно.

– Беше си в като гъжда – продължи разказа брат Аргос. – Бях сигурен, че ще пукнеш, но се хранеше и спеше, и с времето си възвърна обичайния цвят. Никога не проплака, нито веднъж, което беше неестествено, но ние затова те харесвахме. Никой от нас не беше надянал расото, за да стане бабачка.

На това малкият Ласло отвърна с огън в душата:

– Никой от нас не се е родил, за да остане сирак!

Но той си беше сирак, Странник, и макар че имаше склонност да си фантазира, никога не хранеше илюзии и още от съвсем малък разбираше, че не го чакат никакви разкрития. Никой нямаше да дойде да го потърси и Ласло никога нямаше да узнае истинското си име.

Сигурно затова загадката на Плач го бе пленила с такава сила.

Всъщност загадките бяха две – една стара и една нова. Старата отвори съзнанието му, ала новата се напъха вътре, позавъртя се няколко пъти и се намести с въздишка, като доволен дракон в уютното си ново леговище. Години наред загадката щеше да остане там, в ума му, дишайки тайнственост.

Тя беше свързана с едно име и с откритието на момчето, че имената не само се губят и потъват в забрава, но може и да бъдат откраднати.

Когато това се случи, Ласло беше петгодишен, възпитаник на приюта в Земонския манастир. Беше се промъкнал тайно в старата овошна градина, свърталище на хвъркати нощни твари и златоочици, за да си поизграе сам. Зимата едва-що бе настъпила. Голите дървета се чернееха. На всяка крачка детето разчупваше кората от скреж, а облакът пара от устата му го съпровождаше като призрачен другар.

Камбаната възвести вечернята и бронзовият ѝ приканващ глас се разнесе през кошарите и над овошната градина на плавни збънки вълни. Ако не се прибереше, щяха да забележат отсъствието му, а забележеха ли, чакаше го бой с пръчка.

Ласло не се прибра.

Той винаги намираще начин да се измъкне сам навън и краката му бяха нашарени с белези от жилавата лешникова пръчка с неговото име върху нея, която висеше на кукама. Но не съжаляваше. Не съжаляваше, че бяга поне за малко от монасите, правилата, неприятните задължения и живота, който го стягаше като тясна обувка.

За да си *играе*.

– Връщайте се там, откъдето сте дошли, ако имате капчица здрав разум – предупреди той въображаемите си врагове.

Във всяка ръка държеше по един „меч“ – черни ябълкови клони, чиито дебели краища бяха омотани във върви вместо дръжки. Този дребничък, недохранен несретник с резки по главата, които монасите бяха оставили, докато го бръснеха да не хване въшки, се държеше с изтънчено достойнство и в този миг в собственото си въображение положително беше воин. И то не какъв да е, ами от най-страховитите, съществували някога – тицерканите.

– Никога чужденец не е виждал забранения граг – рече той на неприятелите си. – И докато аз дишам, никой няма да го зърне!

– Значи сме късметлици! – отвърнаха противниците му, които в здрача бяха по-истински за него, отколкото монасите, чието монотонно напяване се носеше по склона откъм манастира. – Защото много скоро дъхът ти ще секне.

Сивите очи на Ласло се присвиха в цепки.

– Нима смятате, че можете да ме надвиете?

Черните дървета затанцуваха. Поривът на вятъра подгони призрания му дъх, но на негово място излезе друк. Огромната му сянка се разстилаше пред него, а в ума му проблясваха древни битки, крилати създания, планина от разтопени зли демонски кости, в чийто далечен край се простираше градът – изчезнал в мъглите на времето.

Това беше старата загадка.

Беше му я разказал изкуфелият монах брат Кур. Той беше инвалид и на питомците на манастира се падаше задължението да му носят храна. Беше свадлив старец, не приличаше на духовен пастир. Имаше здрави ръце и се слаवेशе с това, че часове наред стискаше момчетата за китките и насила ги караше да повтарят безсмислени катехизиси и да изповядват всякакъв род прегрешения, които те даже не проумяваха, камо ли да ги бяха извършили. Хлапаците до един се бояха от него и от кокалестите му като на граблива птица ръце и по-големите, вместо да закрилят по-малките, пращаха тях в бърлогата му. Ласло също се боеше като останалите, но сам доброволно се нагърбваше да му носи храната по три пъти на ден.

Защо ли?

Ами защото брат Кур разказваше приказки.

На приказките в манастира не се гледеше с добро око. В най-добрия случай те отвличаха съзнанието от духовното съзерцание. В най-лошия – бяха създадени в чест на лъжливи богове и въвеждаха в грех. Но брат Кур беше преминал отвъд подобни прегради. Котвата на разсъдка му се бе откъснала. Той никога не знаеше къде се намира, и смущението му

го разяряваше. Постепенно лицето му се сгърчи и почервеня. Когато бръщолевеше, от устата му хвърчаха пръски. Но понякога отново си възвръщаше спокойствието – когато се промушваше през някаква тайна вратичка в паметта си и се завръщаше към приказките от детството си, които едно време неговата баба му разказвала. Монахът не помнеше имената на братята си в манастира, нито молитвите, които десетилетия наред беше отправял при богослуженията, ала приказките се лееха от устата му и Ласло слушаше. Слушаше така, както кактусът пие дъжд.

На юг и на изток в континента Намаа – далеч, далеч от северна Зосма – се разгъвала необятната пустиня Елмуталет. Прекосяването ѝ било изкуство, овладяно от малцина, и те яростно го бранели от всички други. Някъде посред тази пустош лежал град, който никои жив човек от друго място не бил зървал с очите си. Този град бил мълва, измислица, но от мълвата и измислицата изплували дивни стоки, които кервани от камили пренасяли през пустинята, за да разпалват въображението на людете по целия свят.

Градът си имал име.

Мъжете, които яздели камилите и пренасяли дивните предмети, изричали името му и разказвали легенди за него, и така името и легендите заедно с прелестните вещи стигнали до далечни земи, където извиквали във въображението картини на лъщящи куполи и гресиранни бели елени, на жени, надарени с такава омайна красота, че разтапяла разсъдъка, и на мъже, чиито мечове заслепявали с блясъка си.

Векове наред било така. Цели дворцови крила били отделени за омайните предмети, а в библиотеките – множество етажерки за приказките. Търговците натрупали състояние. Авантюристите станали по-дръзки и тръгнали сами да дирят града. Никои от тях не се завърнал. Той бил забранен за *фаранджи*, чужденци – които оцелели след прекосяването на Елмуталет, били обезглавявани като шпио-

ни. Това, разбира се, не спирало храбреците. Сложи възбрана върху нещо – и човекът ще законнее за него като за спасението на душата си, и даже още повече, когато въпросното нещо е източник на несметни богатства.

Мнозина опитали.

Никой никога не се завърнал.

Ден след ден слънцето изгрявало на хоризонта в пустинята и по всичко личало, че така ще продължи навеки. Но не щеш ли, преди двеста години потокът от кервани секнал. В Алканост и другите застави в западните части на Елмуталет следели за разкривените от зноя силуети на върволиците от камили, чакали ги както винаги да изникнат от пустошта, но те не се появявали.

И не се появявали.

И не се появявали.

Изчезнали камилите, изчезнали мъжете, изчезнали дивните вещи, изчезнали и историите. *Завинаги*. Тогава за последно се чуло за забранения град, невидимия град, *изгубения* град и тази загадка като врата беше отворила съзнанието на Ласло.

Какво се бе случило с града? Дали още съществуваше? Момчето жадуваше да узнае всичко. То се научи хитро да отвежда брат Кир в онова местенце на унес и блянове и събираше разказите му като скъпоценности. Ласло си нямаше нищо, ама нищичко, ала от самото начало преданията бяха неговото съкровище.

Всичките куполи в града, разказваше брат Кир, били свързани с копринен шнур и децата се крепели по тях като въжеиграчи, тичайки от един замък към друг с пелерини от цветна перушина. Вратите винаги били отворени за тях и дори птичите клетки не се затваряли, за да могат пиленцата да влизат и излизат когато си поискат, навсякъде зрели чудни плодове, които чакали нечия ръка да ги откъсне, а по первазите на прозорците имало оставени торти и всеки можел свободно да си вземе.

Ласло никога не беше *виждал* торта, камо ли да е вкусвал. Веднъж го бяха напердашили с пръчката, защото яде от обрелените от вятъра ябълки, които бяха пълни с червеи. Тези видения на волност и изобилие го омагьосваха. Те действително го отвличаха от духовното съзерцание – точно както гледката на падаща звезда отвлича от болката в празния стомах. Те станаха причина за първи път да се усъмни, че на света съществува и друг живот, различен от този, който познаваше. По-добър, по-красив.

Улиците на града, разказваше брат Кур, били застлани с плочи от лапис лазули, които лъцели от чистота, за да могат жените да носят своите дълги, дълги коси пуснати свободно да се стелят зад тях като катраненочерни копринени шлейфове, без да се изцапат. Грациозни бели елени се разхождали по улиците като граждани, а в реката се носели влечуги с големината на хора. Първите се наричали спектрали, а субстанцията, от която се състояли рогата им – спектралис или лис, била по-ценна от златото. На вторите казвали свитогори и от розовата им кръв се приготвял еликсирът на безсмъртието. Там живеели също и равиди – големи котки със зъби като кърски коси, птици, които имитирали човешки гласове, и скорпиони, чието ужилване давало свръхчовешка сила.

Там били и воините тицеркани.

Те въртели мечове, наричани *хрестек*, които били толкова остри, че можели да отсекаат човек от сянката му, а на коланите си носели закачени месингови клетки със скорпиони в тях. Преди битка мушкали пръста си през малък отвор, за да ги ужилят, и под въздействието на отровата ставали неугържими.

– Смятате, че ще ме надвиете? – предизвика Ласло градинските си противници.

– Ние наброяваме сто души – отвърнаха те, – а ти си сам. Какво си мислиш?

– Мисля, че е най-добре да повярвате на всички приказки, които някога са ви разказвали за тицерканите, да се обърнете назад и да си вървите!

Смехът им отегна като скърцането на клони и на Ласло не му остана друго, освен да се впусне в бой. Той тикна пръста си в килнатата на една страна клетка от съчки и връвчици, която висеше на въжето на кръста му. Вътре нямаше скорпион, само един зашеметен от студа бръмбар, но момчето стисна зъби, когато усети въображаемото убождане и силата, която отровата разнесе в кръвта му. Тогава вдигна високо мечовете си и нагаде реф.

Изрева името на града. Като гръм, като лавина, като бойния вик на серафимите, които долетели на крила от огън и прочистили света от демоните. Враговете му се олюляха. Зейнаха уплашени. Отровата пееше в жилите му и той се превърна в нещо повече от човек. Той беше вихър. Беше бог. Неприятелите се опитаха да се отбраняват, но не можеха да се мерят с Ласло. Мечовете му хвърляха мъгли и двама по двама той ги обезоръжи до крак.

В разгара на играта виденията му бяха тъй живи и ярки, че зърнеше ли за миг реалността, тя щеше да го уплаши. Ако можеше да отстъпи встрани и да види как малкото момче събаря замръзналата папрат и размахва пръчките около себе си, нямаше да се познае – толкова дълбоко се бе сраснал във вътрешното си око с воина, който току-що бе обезвредил сто противници и ги бе принудил да побягнат презглава към домовете си. Ласло победоносно вирна глава и нагаде вой...

... вой...

– *Плач!*

Застина смутен. Думата се изтръгна от устата му като проклетие и остави след себе си вкус на сълзи. Той потърси името на града, както стори преди миг, но то... се бе изпарило. Опитва пак и пак откри само *Плач*. Както когато

човек се пресяга да откъсне цветете, а вместо него напипва гол охлюв или подгизнала кърпичка. Умът му се отдръпна от нея. Момчето обаче не можеше да се спре и продължи да опитва, ала ставаше все по-зле. То тършуваше, преравяше съзнанието си, но откриваше единствено противната дума Плач, хлъзвава от злина, мокра като лоши сънища и с вкус на сол. Устата му се изкриви от горчивината ѝ. Заби му се свят и той почувства влудяващата увереност, че някой му е отнел името.

Отнел го е *от паметта му*.

Прилоша му, почувства се ограбен. Унижен. Хукна нагоре по склона, прехвърли се през ниската каменна стена, притича през кошарата, покрай градината и под колоните около вътрешния двор, като все така стискаше мечовете си от ябълкови клони. Не срещна никого, но едни очи го видяха. Имаше правило, което забраняваше да се тича, а и по това време той би трябвало да е на вечернята. Момчето изтича право при брат Кир и го разтърси, за да го пробуди.

– Името – запъхтяно изрече то. – Името е изчезнало. Градът от разказите ти, кажи ми името му!

Дълбоко в душата си знаеше, че не го е забравил, че има нещо друго, нещо тъмно и непонятно, но все още съществуваше нищожната възможност брат Кир да си го спомни и всичко да свърши добре.

Но монахът възропта:

– За какво говориш, глупако? Градът се казва Плач...

Ласло едва успя да види как старческото му лице се съгърчи объркано, преди нечия ръка да го стисне за яката и да го измъкне през вратата.

– Почакай! – извика умолително момчето. – Моля те!

Но напразно. Влачиха го по целия път до кабинета на абата и този път го биха не с неговата лешникова шибалка, която висеше редом с пръчките на другите момчета, а с един от ябълковите му клони. Вече не беше воин тицеркан.

Стоте му неприятели бяха изгубили значение. Един монах го обезвреди и му нанесе побой със собствения му меч. Голям герой, няма що. После седмици наред накуцваше и на всичкото отгоре му забраниха да се вижда с брат Кур, който до толкова се бе развълнувал от посещението му, че се наложи да му дадат успокоителни.

С това на приказките беше сложен край, а също и на бягствата – или поне на тези в овоцната градина и навсякъде вън от собствените му фантазии. Монасите го държаха зорко под око, твърдо решени да го опазят от грях, а и от радост, която – ако и да не беше отявлено прегрешение – разчистваше пътеката към него. Не го оставяха без работа. Когато не работеше, се молеше. Ако не се молеше, работеше, при това винаги под нечий „бдителен надзор“, за да не би да изчезне яко дим сред дърветата, като див звяр. Нощем спеше изтощен като гробар и от умора даже не сънуваше. По всичко личеше, че бяха потушили огъня в душата му и бяха стъпкали гръмотевицата и лавината, бойния вик и вихъра.

А и името на изчезналия град също беше изчезнало. Но все пак Ласло винаги щеше да помни усещането си за него. В съзнанието му то беше изписано с калиграфски знаци, ала калиграфските символи сякаш бяха изписани в пчелен мед и едва ли той или някой друг можеше да стигне до тях. Но така беше не само с тях двамата с брат Кур. Навсякъде, където се срещаше – по гърбовете на книгите, в които се разказваше за града, в старите, пожълтели тефтери на търговците, купували от стоките му, или преплетен в паметта на всеки, който беше слушал историите за него, – името беше заличено и на негово място беше останало *Плач*.

Това беше новата загадка.

Ласло никога не се усъмни, че това е магия.

МЕЧТАТА ИЗБИРА МЕЧТАТЕЛЯ

Ласло порасна.

Едва ли имаше човек, който би го нарекъл късметлия, но животът му можеше да се стече и много по-зле. Един от манастирите, които приемаха подхвърлени деца, се числеше към ордена на самобичуващите се монаси. В друг отглеждаха прасета. Но Земонският манастир се слаवेशе със скриптория си. Отрано учеха момчетата да правят преписи – но не и да четат, така че Ласло трябваше сам да се научи, – а онези, които показваха добри умения, биваха зачислявани за преписвачи. Той притежаваше такива умения и вероятно щеше да прекара там остатъка от дните си, приведен над катедрата и с наведен напред вместо изправен нагоре врат, ако един ден братята не се бяха натръшкали от развалена риба. Това си беше чист късмет, а може би съдба. В Голямата библиотека в Зосма очакваха едни ръкописи и на Ласло беше поверено да ги отнесе.

Той така и никога не се завърна.

Голямата библиотека не беше просто хранилище за книги. Това беше опасан от стени град за поети, астрономи и всякакъв род мислители между тези две крайности. В

него се побираха не само необятните книгохранилища, но и университетът заедно с лабораториите и оранжерииите, операционните и музикалните зали, и дори небесната обсерватория. Всичките се помещаваха в някогашния кралски палат, след като гядото на сегашната кралица вдигнал нов, великоленен дворец, разположен на двата бряга на Егер, и подарил този на гилдията на учените. Библиотеката се простираше върху билото на планината Зосима, която се издигаше от град Зосма като перка на акула и се забелязваше отдалеч.

Още щом прекрачи прага, Ласло бе обхванат от благоговение. А когато зърна Храма на мисълта, направо зяпна. С това грандиозно име бе кръстена огромната бална зала, където се съхраняваха философските трудове на библиотеката. Етажерките се издигаха до десетина метра под разителните стенописи на тавана, а кожените гърбове на книгите блестяха в багри като скъпоценни камъни и златните им листове искряха на светлината от главиите като животински очи. Самите главици представляваха стотици висящи, съвършено лъскави сфери, които излъчваха такава ярка бяла светлина, каквато той не беше виждал никога да се отделя от грубите яркочервени камъни в манастира. Мъже в сиви мантии се плъзваха от една лавица до друга на стълби с колелца, сякаш се носеха във въздуха, а свитъците пляскаха заг тях като крила.

Невъзможно бе да си тръгне оттук. Беше като скитник в омагьосана гора. Всяка следваща крачка го примамваше по-навътре и той продължи да върви от стая в стая, воден от интуицията си, спусна се по тайно стълбище до едно подниво, където непобутнатите от години книги бяха покрити с дебел слой прах. Ласло смути покоя им. Стори му се, че сякаш ги *пробуди*, както и те него.

Беше навършил тринайсет и от години не си беше играл на тицеркан. На нищо не си беше играл, не беше криввал от

правия път. Беше просто поредното облечено в сиво момче, което отива точно където му е заповядано, работи, моли се, пее псалми, моли се, работи, моли се, заспива. Малцина от братята си спомняха сега неговата необузданост. Тя сякаш го беше напуснала.

Но всъщност неукротимостта се бе скрила дълбоко в душата му. Всяка дума от приказките на брат Кур беше стаена грижливо като съкровище в тайно кътче на съзнанието му.

В този ден съкровището му се уголеми значително. Прашасалите книги бяха пълни с приказки. Фолклорни и вълшебни приказки, митове и легенди, които обгръщаха целия свят. Връщаха с векове, че и повече назад във времето и цели лавици, прелестни лавици, бяха затрупани с разкази за Плач. Ласло свали една от тях с повече почителност, отколкото някога беше изпитвал към свещените писания в манастира, духна праха и се зачете.

Два-три дни по-късно един от главните библиотекарите го намери, но само защото беше тръгнал да го търси с писмо от абата в джоба на мантията си. Иначе Ласло като нищо щеше да остане да живее там долу кой знае докога, като някой обезумял дивак в пещера: саможивият варварин от Голямата библиотека, владеец три мъртви езика, изчел всички приказки, писани някога на тях, но в окаяни просешки групи като сиромасите по улиците на Грин.

Вместо това го взеха за чирак.

– Библиотеката знае какво иска – каза му старият майстор Хирокин, докато го отвеждаше обратно нагоре по тайното стълбище. – Когато задигне някое момче, оставаме ѝ го, не ѝ го взимаме.

Ласло едва ли би бил повече на мястото си в библиотеката, ако самият той беше книга. В дните, които последваха, а после и в месеците и годините, докато се превърне в млад мъж, никой никога не го беше виждал да не е забол нос

в някой том. Четеше, докато вървеше. Четеше, докато се хранеше. Останалите библиотекари позозираха, че някак си чете и докато спи, а може би изобщо не спеше. В случаите когато вдигаше глава от редовете, имаше вид на човек, изтръгнат от сън. „Странник Мечтателя“ му казваха. „Онзи мечтател Странник“. Не го спираше и това, че понякога се блъскаше в стените, докато четеше, нито че любимите му книги идваха от прашното подниво, където никои друг не искаше да слиза. Той ходеше насам-натам, погълнат от митовите, вечно наполовина потънал в някакъв друг, измислен свят. Обичаше всичко – демони и крилекъвци, серафими и привидения. Вярваше във вълшебства така, както вярват децата, и в таласми – като селяните. В първия му работен ден една дебела книга с приказки падна и му счупи носа. Това, говореха хората, казваше всичко, което трябваше да знаете за странния Ласло Странник – глава, заровена в облаците, негов собствен свят, вълшебни приказки и измислици.

Ето какво имаха наум, когато го наричаха мечтател, и не че бъркаха за това, но пропускаха главното. Ласло беше мечтател по един по-дълбок начин, който те не долавяха. С други думи, той си имаше мечта, пътеводна и неотклонна мечта, сраснала се до такава степен със съществуването му, че беше като втора душа под кожата му.пейзажът на съзнанието му ѝ се бе отдал напълно. Това бе един необозрим и пленителен пейзаж, а мечтата му бе гръзка и величава. *Прекалено* гръзка и *прекалено* величава за такива като него. Той съзнаваше това, но мечтата избира мечтателя, а не обратното.

– В какво си се зачел така, Странник? – попита го веднъж майстор Хирокин, като се готвеше да си вземе откъм гърба му до справочното писалище. – Любовно писмо, надявам се.

Старият библиотекар изказваше това свое желание по-често, отколкото бе пристойно, без да губи присъствие

на духа от факта, че отговорът винаги беше отрицателен. Ласло тъкмо се канеше да отговори както винаги, но се спря и се позамисли.

– В известен смисъл, да – рече той и му подгаде ронлив и пожълтял от времето лист хартия.

Лъч светлина проблесна в избледелите кафяви очи на стареца, но когато намести очилата си и надзърна в страницата, блясъкът помръкна.

– Това ми прилича на квитанция – отбеляза той.

– Аха, но квитанция за какво?

Майстор Хирокин присви скептично очи и се зачете, после смехът му изгърмя и всички глави в просторната при тихнала зала се извърнаха към тях. Намираха се в Храма на мисълта. Книжовниците в червени мантии се бяха привели над дългите маси и сега неодобрително вдигнаха сурови погледи от старите ръкописи и томове. Майстор Хирокин кимна, за да се извини, и върна на Ласло листа, който представляваше стара разписка за крупна гоставка афродизиаци на някакъв владетел, който отдавна не беше сред живите.

– По всичко личи, че не са му лепнали прякора Влюбчивия крал заради стиховете му, а? Но с какво си се захванал? Кажу ми, че греша. Боже господи, момчето ми! Кажу ми, че не си се заел да архивираш разписки в почивния си ден.

Ласло вече не беше момче и външно не бе останала и следа от бездомното дете с резките по главата. Беше се източил на ръст и още щом се беше отървал от монасите и изхабените им бръсначи, беше оставил косата си да израсте. Тя беше станала дълга и гъста, той я връзваше на врата си с книговезки шнур и изобщо не се сещаше за нея. Веждите му също бяха черни и гъсти, а лицето му – силно и широко. „Грубо изсечено“ биха го нарекли някои, че дори „разбойническо“ заради счупения му нос, който в профил правеше остър ъгъл, а анфас видимо шръкваше наляво. На вид Ласло беше суров и недодялан, а и гласът му звучеше по

същия начин – дълбок, мъжествен и грезгав, сякаш го беше оставил навън на стихииите. На фона на всичко това мечтателните му очи изглеждаха не на мястото си – сиви, големи и простодушни. Точно сега те отбягваха погледа на майстор Хирокин.

– Естествено, че не съм – отвърна той неубедително. – Що за чудак би се захванал да архивира квитанции в почивния си ден?

– Тогава с какво се занимаваш?

Той сви рамене:

– Един от прислужниците намерил в подземното стара кутия със сметки. Исках само да ги прегледам.

– Какво възмутително прахосничество на младините! На колко си години? На осемнайсет?

– На двайсет – подсети го Ласло, макар че, честно казано, и сам не беше сигурен, тъй като в детските години си беше избрал рождения ден наслуки. – Но нали и ти самият си прахосал по същия начин младостта си.

– Аз трябва да съм ти за урок! Я ме виж!

Ласло го погледна. И видя слаб, прегърбен старик, чиито пухкави като глухарчета коси, брада и вежди бяха превзели лицето му до такава степен, че оттам се подаваха само гребният му остър нос и кръглите му очила. Ласло си помисли, че учителят му прилича на малка соба, изпаднала от гнездото си.

– Да не би да искаш да свършиш дните си като полусляп отшелник, който броди куцешката из коридорите на библиотеката? – подкачи го старецът. – Излез под открито небе, Странник. Подишай свеж въздух, разгледай света. Челото ти трябва да се сбръчка от взирание в хоризонта, а не единствено от четене на мъждива светлина.

– Какво е хоризонтът? – попита Ласло с привидно сериозно лице. – Прилича ли на края на пътека между етажерките с книги?

– Не, ни най-малко.

Ласло се усмихна и се върна към разписките. Всъщност тази дума звучеше скучновато даже в собствените му уши. Това бяха стари товарни листове – което звучеше в оскъдна степен по-вълнуващо – от времето, когато кралското семейство живеело в двореца и стоките пристигали от всички краища на света. Той не се бе заел да ги архивира. Презглеждаше ги бегло за издайническите завъртулки на една определена, рядка азбука. Както винаги, на едно или друго ниво, търсеше нишки към града, за който предпочиташе да мисли като за Невидимия град, тъй като *Плач* продължаваше да носи вкуса на сълзи.

– Ще изляза след малко – успокои той майстор Хирокин.

Колкото и да не изглеждаше да е така, младежът приемаше присърце думите на стария човек. Пък и нямаше никакво желание да свърши дните си в библиотеката, все едно гали полусляп или иначе, и от дъното на душата си се надяваше да си заслужи бръчките по челото от взирание в хоризонта.

Но хоризонтът, за който той мечтаеше, беше много далеч.

А и по една случайност – забранен.

Майстор Хирокин посочи към прозореца.

– Дано поне си забелязал, че навън е лято... – Когато Ласло си замълча, той добави: – Огромно огнено кълбо в небето, нежният пол с дълбоки деколтета. Това да ти говори нещо? – Все така мълчание. – *Странник?*

– Какво?

Ласло вдигна глава. Не беше чул и думичка от казаното. Беше открил това, което търсеше – сноп разписки от Невидимия град, и те бяха погълнали цялото му внимание.

Старият библиотекар въздъхна мелодраматично.

– Прави каквото искаш – рече той полусъдбоносно, полусмирено. – Но се пази. Книгите може и да са безсмърт-

ни, но *ние* не сме. Една сутрин тръгваш покрай лабиците и докато излезеш оттам, брадата ти е стигнала до корема, а ти така и не си посветил нито едно стихотворение на момчето, с което си се запознал на ледената пързалка на Егер.

– Така ли мога да се запозная с някое момиче? – попита Ласло само отчасти на шега. – Жалко, реката няма да замръзне чак до зимата. Имам време да събера кураж.

– Ами! Момчетата се намират целогодишно. Иди сега. Набери малко цветя и намери някоя да ѝ ги подариш. Нищо повече не се иска. Търси добри очи и широки бедра, чу ли ме? *Бедра*, момчето ми. Не си живял, докато не положиш главата си върху едни хубави, меки...

Един от изследователите се приближи и навремени го прекъсна.

Ласло по-лесно щеше да накара бледното си лице да се налее с кръв, отколкото да се приближи и да заговори някое момиче, пък камо ли да положи глава върху хубавите ѝ меки интимни неща. Между манастира и библиотеката той не бе срещал жена, а още по-малко *млада девойка*, и дори да знаеше какво да ѝ каже, не си представяше, че са много онези, които радушно биха посрещнали встъплението на един младши библиотекар, голтак с гърбав нос и с унизителното име Странник.

Изследователят си тръгна и Хирокин възобнови поученията си:

– Животът, момче, няма да те чака да стоиш със скръстени ръце. Помни: духът привиква на леност, когато страстите са занемарени.

– Духът ми си е наред.

– Значи допускаш печална грешка. Ти си млад. Духът ти не би трябвало да е „наред“. Той трябва да *кити* от страст.

Въпросният „дух“ нямаше нищо общо с душата. Нищо толкова абстрактно. Това беше духът на тялото – бист-

рата течност, която второто сърце изтласкваше в мрежата от по-фини и по-загадъчни съдове от тези на главната кръвоносна система. Науката не разбираше напълно функцията му. Човек можеше да живее, даже и второто му сърце да спре и духът в жилите му да закоравее. Но духът беше свързан с жажгата за живот, или „страстта“, както каза майстор Хирокин, и лишени от него, хората ставаха безчувствени и летаргични. Бездушни.

– Грижи се за собствения си дух – посъветва го Ласло. – Още не е късно. Сигурен съм, че цял куп вдовици ще се зарадват на задирянето на един толкова романтичен отшелник.

– Не се гръж безочливо.

– Не се гръж надменно.

Майстор Хирокин въздъхна.

– Липсва ми онова време, когато живееше в страх от мен. Така бързо отлетя.

Ласло се засмя.

– На монасите трябва да благодариш. Те ме научиха да се боя от по-възрастните от мен люде. Ти ме научи да не треперя малодушно пред тях и за това ще ти бъда вечно благодарен.

Момъкът изрече думите топло, а вече не можеше да се стърпи и очите му се стрелнаха към свитъците в ръката му. Старецът видя и изпуктя раздразнено.

– Добре, добре. Занимавай се на воля с разписките си. Но да знаеш, че няма да се откажа от теб. Какъв смисъл има да остарееш, ако не можеш да обсипваш младите с огромните си запаси от мъдрост?

– Какъв смисъл има да бъдеш млад, ако не пренебрегваш всички съвети?

Майстор Хирокин измърмори недоволно и насочи вниманието си към купчината тежки томове, които тъкмо бяха върнали на масата. Ласло се върна към гребното си откритие. В Храма на мисълта се възцари тишина, нарушавана

единствено от колелцата на стълбите и шумоленето на страниците.

А след миг се чу и тихото, бавно изсвирване на Ласло, чието откритие все пак се оказа не чак дотам гребно.

Хирокин се оживи.

– Още някой любовен еликсир?

– Не, погледни.

Както правеше обикновено, старецът намести очилата си и надзърна в листа хартия.

– Ах! – изрече той с многострадален вид. – Загадките на Плач. Трябваше да се гостея.

Плач. Името поразу Ласло като силна болка в главата. От снизхождението също го заболя, но то не го учуди. Обикновено криеше увлечението си от другите. Никои не го разбираше, камо ли пък да го споделя. Някога изчезналият град и частта му били обект на изгарящо любопитство, но след две столетия се бяха превърнали в банално предание. А колкото го свръхестественото изчезване на името му, то не бе предизвикало кой знае колко шум по света. Само Ласло го беше усетил. По-късно и други узнаха от оскъдните слухове, но на всички им се струваше, че просто са го забравили. Малцина зашепнаха, че имало някаква конспирация или пък станала измама, но повечето решиха, затваряйки твърдо вратичката в съзнанието си, че името винаги е било Плач и всички твърдения за противното са небивалици и вълшебен прах. Това беше единственото смислено обяснение.

Само не и магия.

За Ласло не беше тайна, че майстор Хирокин не се интересуваше от града, но беше крайно развълнуван, за да възрази.

– Прочети го – подкани той стареца и тикна листа под носа му.

Хирокин го прочете и не се впечатли.

– Е, и какво от това?

Какво от това ли?! Между изброените стоки – поправки, коприна и разни други – бяха вписани и бонбони от свитогорска кръв. До този момент Ласло беше чувал да ги споменават единствено в приказките. Самото съществуване на речните чудовища се смяташе за фолклор, пък какво остава някой да повярва, че розовата им кръв била събирана като еликсир на безсмъртието. Но ето ги черно на бяло – бонбоните бяха закупени и платени от двореца в Зосма. Кой знае дали нямаше да открият поръчка и за драконови люспи!

– Бонбони от кръв – посочи момъкът. – Не виждаш ли? *Наистина* ги е имало!

Майсторът изсумтя.

– По това ли съдиш? Ако *наистина* ги е имало, онзи, който е ял от тях, трябваше сега да е сред живите, за да го потвърди.

– Лъжеш се – възрази Ласло. – Според легендите човек е безсмъртен само дотогава, докато *яде* от бонбоните, а щом доставките са секнали, това е станало невъзможно. – Той посочи датата върху разписката. – Тази квитанция е отпреди двеста години. Нищо чудно да е останала от последния керван.

Последният керван, появил се от Елмуталет. Ласло си представи безлюдната пустиня, гаснещото слънце. Както всякога, щом си помислеше за загадката на Плач, усети възбуждащото ѝ въздействие – като думкането на барабан, който отеква в пулса му, и в *двата* му пулса – този на кръвта и този на духа му, а ритмите на двете му сърца се вплетоха като синкопа на две ръце, удрящи по различни барабани.

Когато попадна в библиотеката за първи път, той изпита убеденост, че тук ще намери отговори. На прашното подниво, естествено, бяха книгите с преданията, но тук имаше много повече. Чинеше му се, че цялата история на

света е подвързана между корите на книгите или набита на свитъци и архивирана по лавиците на това дивно място. С неговото простодушие му се струваше, че и тайните ще да са скрити нейде тук за онези, които имат волята и търпението да ги потърсят. Той имаше и от двете и вече седма година търсеше. Беше се ровил в стари дневници и вързопи с писма, шпионски сведения, карти и договори, търговски книги, меморандуми на кралските министри – изобщо всичко, което може да издири. И колкото повече научаваше, толкова повече съкровището му се увеличаваше, докато се разсипа от ъгълчето си и съвсем изпълни ума му.

Освен това се бе изляло и на хартия.

Докаато живееше в манастира, приказките бяха единственото съкровище на момчето. Но сега Ласло беше по-богат. Сега имаше книгите.

Нали разбирате, неговите книги бяха *негови*: с неговите думи, изписани от собствената му ръка, и извезани със собствените му изкусни богове. Не върху златни листи с кожени подвързци като книгите в Храма на мисълта. Неговите бяха скромни. В началото той събираше хартия от кошчетата, недоизписани листове, които разточителните учени бяха захвърлили, и използваше отрязаните краища на книгоvezките шнурове от книжния лазарет, където правеха реставрациите. Мاستило трудно се намираще, но и тук учените неболно му помагаша. Те изхвърляха шишенца, на дъното на които беше останало поне половин сантиметър. Налагаше се да го разтваря с вода и първите му книги бяха пълни с изцветлели, призрачни думи, но след две-три години започна да изкарва оскърдна надница, която му стигаше колкото за мастилото.

Книгите му, а той имаше *много*, бяха строени на перваза на прозореца в тясната му стаичка. Те съдържаха седем-годишните му проучвания – всеки намек, всяко сведение, което хвърляше светлина върху Плач и двете му загадки.

Но не и отговорите им.

По едно време Ласло се примири, че отговорите не се крият тук, в тези обемисти томове по колосалните, необятни лавици. И как би могло да бъде другояче? Нима си беше въобразявал, че в библиотеката работят всезнаещи феи, които записват всяко събитие по света, все едно колко тайно или далечно е то? Ни най-малко. Ако някъде съществуваха отговори, то те бяха на юг и изток в континента Намаа, отпътък Елмумалет, откъдето никои никога не се бе завърнал.

Дали Невидимият град още си стоеше? Беше ли измрял народът му? Какво ли се бе случило преди два века? Какво се бе случило преди петнайсет години?

Каква е тая сила, която може да изтрие името му от паметта на хората по целия свят?

Ласло копнееше да опътува и да разбере. Това беше неговата гръзка и нечувана мечта – да прекоси половината свят и сам да разплете загадките.

Естествено, това беше невъзможно.

Но случвало ли се е някога това да откаже мечтателя от мечтите му?

ПЪЛНИТЕ СЪЧИНЕНИЯ НА ЛАСЛО СТРАННИК

Майстор Хирокин не се поддаде на почудата на Ласло.

– Това са само *предания*, момчето ми. Не съществува никакъв еликсир на безсмъртието. И да е имало нещо подобно, това най-много да е била захаросана кръв.

– Но виж цената – не отстъпваше момъкът. – Нима са щели да пръснат *толкова* пари за една нищо и никаква захаросана кръв?

– Как да знаем ние колко биха прахосали кралете? Това не доказва нищо друго, освен лековерието на заможните.

Радостната възбуда на Ласло взе да стихва.

– Имаш право – призна той.

Разписката доказваше, че нещо, което по онова време са наричали бонбони от кръв, е било закупено, и нищо повече. Но младежът не беше готов да се предаде.

– Поне доказва, че свитогорите са съществували. – За-мълча. – Може би.

– И какво, ако са съществували? – попита го Хирокин. – Ние никога няма да узнаем със сигурност. – Той отпусна ръка на рамото на Ласло. – Вече не си дете. Не е ли време да се откажеш? – Устата му беше скрита и само

лекото вълнение там, където пухкавите му мустаци се застъпваха с брадата, издаде усмивката му. – И бездруго си претрупан с работа за жалкото си възнаграждение. Защо ще се нагърбваш с още, и то без пари? Никой няма да ти благодари за това. Нашата работа е да намираме книги. Остави на учените да намират отговори.

Той му мислеше доброто. Библиотеката се бе пропила в цялото същество на стареца, до мозъка на костите му. За него кастовата ѝ система представляваше правдив ред в един идеален свят. Между тези стени учените бяха аристокрацията, а всички останали – техни слуги, особено библиотекарите, които следваха строги разпореждания да ги подпомагат в сериозния им труд. Изследователите бяха възпитаници на университета. За разлика от библиотекарите. Дори да имаха дарбата и способностите да се изучат, никой от тях не разполагаше със средствата. Тяхното образование беше чиракуването им и в зависимост от библиотекаря се случваше то да задмине това на учените. Но един иконом, дори да превъзхожда господаря си по благородство, пак си остава иконом. Така беше и с библиотекарите. Те бяха свободни да се образуват, стига това да не пречи на задълженията им, но от само себе си се подразбираше, че просветлението им е за тяхно лично удовлетворение и няма да допринесе с нищо за общото човешко познание.

– И защо единствени изследователите да имат право да се забавляват? – поинтересува се Ласло. – Освен това никой не се е заел да изучава Плач.

– Защото това е мъртъв предмет – обясни майстор Хирокин. – Учените занимават умовете си със значими въпроси – той меко натърти на „значими“.

В този миг, сякаш в подкрепа на думите му, вратите се разтвориха и вътре влетя един изследовател.

Храмът на мисълта се помещаваше в някогашна бална зала. Двукрилите му врати бяха двойно по-високи от обик-

новените и почти три пъти по-широки. На близане и излизане повечето учени смятаха за уместно да отварят едната от тях, после тихо да я затварят след себе си, но не и този човек. Той опря ръце в масивните крила, бльсна ги и когато те се удариха в стените и ги разтресоха, вече беше минал през тях и токовете на ботушите му звънтяха по мраморния под в широки, уверени крачки, невъзпрепятствани от плочене на мантия. Мъжът се отнасяше с пренебрежение към церемониалните одежди и вместо с тях се издокарваше в безукорни регинготи, бричове, високи черни ботуши за езда и сабя на кръста. Единствено неизменното му червено шалче удостояваше с признание цвета на гилдията. Този човек не беше обикновен изследовател, а идеал за истински учен – най-известната личност в Зосма след кралицата и архиерея и безспорният любимец в кралството, млад, но вече прославен. Името му беше Тион Нерон – алхимикът, вторият син на гук Ваал и кръщелник на кралицата.

При тряскането на вратите главите се надигнаха, но за разлика от раздразнението по лицата, когато майстор Хирокин се бе изсмял, този път върху тях се изписа учудване, което се смени с раболепие и завист.

Старецът тозчас грейна раболепно като главия пред алхимика. Преди години и Ласло щеше да направи същото. Но не и днес, макар че всички глави бяха обънати към Нерон и никой не забеляза как младежът се вцепени като дребно животинче, смали се пред Златния кръщелник, чийто целеустремен ход го отведе право при справочното писалище.

Визитата беше необичайна. Тион Нерон си имаше писари, които вършеха тягостните задачи вместо него.

– Милорд! – майстор Хирокин се изпъна колкото му позволяваше старческият гръб. – Много мило от ваша страна, че се отбихте при нас. Но не биваше да си правите труда да идвате лично. Известно ни е, че имате много по-важни дела, за които да се погрижите.

Библиотекарят стрелна Ласло косо с очи, в случай че момъкът беше пропуснал да схване намека му. Пред тях стоеше най-добрият възможен пример за учен, който занимаваше ума си с „важните въпроси“.

И що за въпроси бяха тези, с които беше зает умът на Тион Нерон?

Нищо по-маловажно от животворния принцип във вселената – „азота“, тайната субстанция, която алхимиците от векове насам се мъчеха да открият. На шестнайсет години той беше успял да дестилира азот и благодарение на него беше започнал да върши чудеса, постигайки, освен всичко друго, най-възвишения стремеж на древното изкуство – трансмутацията на оловото в злато.

– Колко мило от твоя страна, Хирокин! – отвърна образецът на свършенството, който в допълнение към божествения си ум притежаваше и лице на бог. – Но си казах, че ще бъде по-добре, ако дойда лично – и той показва навития на руло формуляр за искането си, – за да не се появи съмнение, че е станала грешка.

– Грешка ли? Нямахме нужда, милорд – успокои го майстор Хирокин. – Всяка ваша молба ще бъде изпълнена без възражения, все едно кой е приносителят ѝ. Ние сме тук, за да служим, а не да поставяме под съмнение исканията ви.

– Рагвам се да чуя това – отговори Нерон с усмивка, за която се говореше, че замайва ума на жените в пълните салони и те губят дар слово.

А сетне насочи поглед към Ласло.

Всичко беше много неочаквано и на него му се стори, че се потапя в леденостудена вода. Откакто вратите се бяха отворили с трясък, Ласло не беше мръднал. Това се случваше всеки път, когато Тион Нерон беше наоколо – алхимикът си даваше вид, че не го забелязва, а момъкът се вцепеняваше. Той беше свикнал с язвителното мълчание и хладния поглед, който се плъзваше покрай него като покрай празно прос-

транство, затова взорът на учения го стресна, а думите му, когато проговори – още повече:

– Ами ти, Странник, за какво си тук? Да служиш или да се съмняваш?

Мъжът говореше топло, сърдечно, но блясъкът в сините му очи изпълни душата на Ласло с боязън.

– Да служа, милорд – отвърна той с трошлив като книжата в ръцете му глас.

– Добре.

Нерон задържа погледа му и Ласло едва устоя на желанието си да отмести очи. Алхимикът и библиотекарят се взираха един в друг. Двамата таяха тайна помежду си и тя гореше като алхимичен огън. Дори старият майстор долови това и неспокойно замести поглед от единия към другия момък. Нерон приличаше на бляскавите принцове от преданията, които хората си разказваха край светлината на огнището. Кожата на Ласло отдавна не сибееше, но библиотекарската мантия беше сива, а също и очите му, ще рече човек, че това беше цветът на съдбата му. Той беше хрисим младеж и притежаваше дарбата да се придвижва незабележим като сянка, докато Тион притегляше погледите като ярка светлина. Всичко по него беше свежо, чисто и изискано като току-що изгладена коприна. Бръсначът, с който прислужникът му го бръснеше, се точеше ежедневно, а с парите, които харчеше при шивача си, можеше да се изхрани цяло село.

Ласло пък вечно имаше груб и недодялан вид – зебло до коприната на Нерон. Мантията му беше овехтяла още когато преди година се сдобил с нея. Подгъвът ѝ се влачеше нагоре-надолу по грубите каменни стъпала между лавиците с книги и от това се беше разръфал, освен това му беше толкова голяма, че фигурата му се губеше в нея. На бой младежите бяха еднакво високи, но Нерон се беше изпънал, сякаш позираше пред скулптор, докато стойката на Ласло

с превитите му рамене издаваше бдителност. За какво ли беше дошъл Нерон?

Мъжът се обърна отново към стареца. Явно съзнаваше идеалната линия на лицето си и държеше главата си вдигната високо, а когато разговаряше с някой по-дребен на ръст, само свеждаше очи. Той подаде заявлението си.

Майстор Хирокин разгърна листа хартия, намести очилата си и се зачете. После... пак ги намести и пак прочете написаното. Вдигна нагоре глава към Нерон. Сетне извърна поглед към Ласло и Ласло разбра какво съдържа заявлението. Тялото му се вкочани. Имаше чувството, че кръвта и духът му са преустановили движението си, а гробовете му са блокирали.

– Нека довечера бъдат доставени в двореца ми – рече Нерон.

Хирокин отвори смутено уста, но оттам не излезе никакъв звук. Той отново погледна Ласло, но светлината от главите се отрази в очилата му и момъкът не можа да види очите му.

– Желаете ли да ви напиша адреса? – попита Нерон.

Вежливостта му беше измамна. Всички знаеха мраморния бледорозов дворец на речния бряг, който кралицата му беше подарила, и той знаеше, че те знаят. Въпросът изобщо не беше в адреса.

– Естествено, че не, милорд – отвърна Хирокин. – Само че, така де...

– Има ли някакъв проблем? – любезният тон противоречеше на острия блясък в очите му.

„Да, има проблем“, помисли си Ласло, а старецът вече трепереше от страх.

– Не, милорд. Сигурен съм... сигурен съм, че това ще бъде чест.

Думите пронизаха Ласло като нож, забит в гърба.

– Отлично. Значи въпросът е решен. Ще очаквам да ги получа тази вечер.

Както на влизане, и сега всички очи го изпроводиха, а звънът на ботушите му отекваше по мраморния под.

Ласло се обърна към майстор Хирокин. Сърцата му все пак не се бяха пръснали, а биеха учестено и неравномерно като двойка заловени молци.

– Кажу ми, че пречувствието ме лъже.

Все така смутен, старият библиотекар му подаде заявлението. Ласло го пое. Прочете го. Ръцете му се разтрепериха. Точно както се бе опасявал, със самонадеяния почерк на Нерон вътре пишеше: *Пълните съчинения на Ласло Странник.*

Майстор Хирокин попита напълно смаян:

– Умът ми не го побира – за какво му са на *Тион Нерон* твоите книги?